

Hoe een leven kan veranderen in een oogwenk...

2 jaar geleden had ik geen flauw benul van Nigeria en de ellende daar.

Maar toen ik anderhalf jaar geleden, september 2018, in contact kwam via vrienden met de Nigeriaanse bevolking, kreeg ik het sterke gevoel dat ik meer moest doen dan alleen maar toekijken en mijn medeleven tonen voor de miserie die de mensen daar moeten ondergaan.

Een sterke drang om iets te ondernemen voor hen en het "gewoon-weten-gevoel" dat ik juist handelde door een VZW op te richten voor vooral de kinderen die daar het onschuldige slachtoffer zijn, heeft me geduwd naar het Afrikaanse continent, meer bepaald Lagos, Nigeria.

Deze reis was de 2de reis die ik gemaakt heb naar Lagos, maar dat wil niet zeggen dat ik intussentijd heb stil gezeten. Ongeveer een jaar geleden kon ik de geboorte van de VZW Sunchild vieren en van toen af is het eigenlijk allemaal zeer snel gegaan.

De organisatie van alle mogelijke acties en benefiets hebben mijn dagen zeer goed gevuld en met resultaat; ondertussen mag ik reeds zeggen dat er 8 kindjes naar school gaan en hun boeken en schoolmateriaal, inclusief uniform, kunnen gebruiken, dankzij Sunchild.

Het is geen sinecure om een vzw van scratch op te richten, maar ik heb het geluk om daar te kunnen samenwerken met een kerkgemeenschap die ik zeer goed kan vertrouwen, en dat is echt wat je nodig hebt in dat land, mensen die je 100% kunt vertrouwen.

Telkens weer is het een grote aanpassing wanneer ik daar van het vliegtuig stap, er is niet veel te vergelijken met ons Belgiëëndje, wat hebben wij het toch goed!

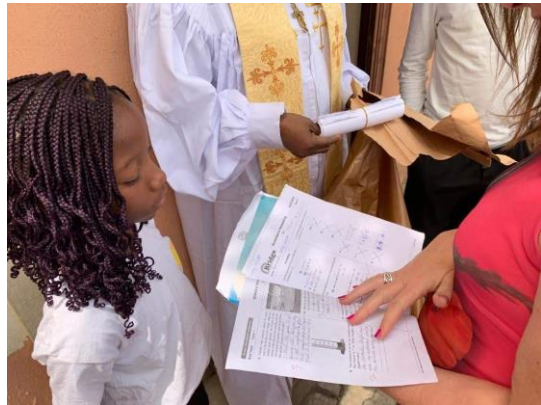

De eerste week hebben mijn echtgenoot en ik met Prophetess Calista enkele tehuizen bezocht; The house of disabled children, waar we een grote zak rijst en Yam cadeau hebben gegeven en een weeshuis waar we dezelfde cadeau's hebben gegeven. De mensen daar hebben niet graag dat we foto's nemen, wat te begrijpen is, vandaar de weinige foto's van deze tehuizen. Maar ik kan u wel zeggen dat men zeer dankbaar was voor ons bezoek en het eten dat we bijhadden.

Een bijkomend doel is dan ook om het weeshuis financieel te steunen in de toekomst.

De wegen zijn daar zo slecht dat je werkelijk maar 1 ding kan organiseren per dag, want voor een luttele 30 km ben je een dikke 2 uur onderweg. Walibi pretpark is niets in vergelijking met de hobbeldebobbel wegen ginder.

A warm welcome @ Lagos Nigeria

Ik had vanwege de + ouders die onze kindjes sponsoren om naar school te gaan ook enkele kledingstukken en schoenen bij voor "hun" kindjes. Zoals u ziet op de foto's was het grote feest toen ik hen hun cadeautjes gaf, ze toonden me zelfs hun schoolresultaten. Maar niet alleen voor deze kindjes was het feest, ik had zoveel mogelijk "gekregen" kledij meegenomen om de andere kinderen ook te voorzien, dankjewel aan alle lieve mama's die aan Sunchild denken wanneer de kledij van hun spruiten te klein wordt!

Omdat ik druk ben met een NGO SUNCHILD HOPE & LIFE op te richten in Lagos, moesten er ook een heleboel documenten in orde gebracht worden. Deze NGO richt ik daar op omdat ik dan van een zekere bescherming kan genieten vanwege de overheid, en er is mij vertelt dat de douane kosten, die onmetelijk hoog zijn wanneer je enkele pakketjes naar daar stuurt, met 75 % zou reduceren van zo gauw ik de bewijzen heb dat ik daar een charity organisatie heb.

Maar dat wil dus zeggen dat er vele dagen gevuld zijn geweest met naar het gerecht te rijden, met de advocaat af te spreken en OOK met de architect want onze grootste droom is het bouwen van een hulpcentrum, THE HOUSE OF HOPE, waar we een weggeefwinkel, een dokterspraktijk, een kapel, een grootkeuken met eetzaal, meerdere douches en wasmachines, een klaslokaal, een kantoor, en studio's kunnen voorzien voor de daklozen.

Grote plannen voor Sunchild maar voor zoveel mensen een nieuwe toekomst!

Om hotelkosten te drukken, die ik trouwens uit privézak betaald heb, heb ik een huisje gehuurd in Lagos. Dit moest natuurlijk ook een beetje basic ingericht worden, ook van privégeld. En voor dit alles moet je de baan op, uren en uren hebben we in de auto gezeten. Een betere training op geduld bestaat er niet, geloof me maar.

Deze afgelopen periode hebben we een auto te leen gekregen, waarvoor dank aan de prophetess van LGGPM en heb ik een chauffeur betaald (het bedrag eveneens uit privézak betaald).

Maar volgend doel moet dan ook een degelijke auto zijn zodat ik efficiënt kan blijven werken in Lagos. Indien iemand me raad en of daad kan geven, het zou ons enorm helpen. Het is onmogelijk om alles te voet te doen, trouwens mijn huisje bevindt zich in een betere en veiliger buurt dan waar men mij nodig heeft in de sloppenwijken en is het dus weer enkele uren rijden geblazen om daar te geraken. Het is eveneens onmogelijk om iets te ondernemen met openbaar vervoer, want dat is daar niet. Enkele gamele privébusjes die wat willen bijverdienen brengen je als een sardientje opgepropt in hun voertuig naar je bestemming. Maar om in een hitte van 36 graden met een luchtvochtigheid van 75% in zo'n busje te gaan zitten, dat is vragen om gezondheidsproblemen. Het is dus zeker geen overbodige luxe om een auto ter beschikking te hebben.

Het kleine huisje dat ik huur, is niet zo veraf gelegen van het strand en we hebben enkele keren onze batterijtjes bijgeladen aan zee. Maar ook daar zijn kinderen aan het bedelen, ze komen vragen of ze een liedje mogen rappen en hopen dan op een kleine vergoeding.

Onderweg heb ik honderden, zonet duizenden kinderen tussen de auto's in file zien bedelen. Kleine meisjes van misschien 3 of 4 jaar, op hun blote voetjes met enkel wat gescheurde stukken stof rond hun mager lijfje. Deze kinderen worden meestal gedwongen om te bedelen door hun ouders. De ouders willen niet dat hun kinderen naar school gaan, zij moeten bedelen, dit is dan weer een veel diepere vorm van armoede en ik sta daar momenteel gewoon machteloos tegenover, vooral omdat ik mijn veiligheid in acht moet nemen. Eenmalig heb ik het raampje van de auto neergelaten om een klein meisje 200 naira te geven (1€ = 400 naira) op een tijdspanne van 1 second stonden er tientallen kinderen op de autodeur te kloppen, maar zo agressief, gewoon angstaanjagend. Men heeft mij toen uitgelegd hoe de situatie van deze kinderen is en gevraagd om niets meer te geven. Hoe hard moet een mens zijn ...

De 3 weken dat ik in Lagos ben verbleven hebben weer een zeer zware stempel op me nagelaten en na een zware terugreis heb ik toch wel een dikke week nodig gehad om terug helemaal op mijn plooi te komen.

Maar dat houd me niet tegen, integendeel.

In mei mogen ze me daar terug verwachten, einde mei is het childrencyday en dat wil ik zeker niet missen, weerom zal ik proberen om zoveel mogelijk kleding en schoenen mee te nemen en ik hoop dat ik tegen dan de registratie van de NGO rond heb zodat er tevens een stukje container gevuld kan worden met de dozen van Sunchild.

Ik hou jullie op de hoogte.

Lieve groetjes,

Nadia